

Παρακαλούνται οἱ ὀλίγοι ἐκ τῶν κ. κ. Συνδρομητῶν ἡμῶν, οἱ καθυστεροῦντες εἰσέτι τὴν λήξασαν συνδρομὴν των, νὰ φροντίσωσι περὶ ἐγκαίρου πληρωμῆς αὐτῆς.

Ἐπίσης παρακαλοῦνται οἱ ἀπανταχοῦ κ. κ. ἀνταποκριταὶ ἡμῶν νὰ σπεύσωσι πρὸς τακτοποίησιν καὶ ἐξόφλησιν τῶν λογαριασμῶν των ἐξ εἰσπράξεως συνδρομῶν ἢ πωλήσεως φύλλων κτλ. Πολὺ θὰ μᾶς ὑποχρεώσωσι διὰ τοῦτο.

ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΟΒΟΛΟΝ 29

ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

ΙΓ'

Ἡ τελετὴ ἐγένετο μετὰ τινὰς ἡμέρας μεθ' ὅλης τῆς πομπῆς, ἣν ἐδικαιοῦτο τὸ κοινὸν ν' ἀναμνήσῃ παρὰ δύο οἰκογενειῶν ἐπίσης πλουσίων.

Ἡ νύμφη ἦτο ὠραιότατη φέρουσα τὸ νυμφικὸν στέμμα. Μὲ πονηρὰν πρόθεσιν ἐφρόντισε νὰ τοποθετήσῃ τὸν Πλεμὸν καὶ νὰ κρατῇ αὐτὸν διαρκῶς πλησίον τῆς φίλης της, τῆς εὐειδοῦς νεάνιδος τοῦ Ἀγίου Αὐγουστίνου. Εἶχεν ἄρ' ἂν αὐτὴ γινώσκῃ τινά; Τὸ μειδίσμα τῆς νεκρᾶς γυναικὸς πολλὰ περὶ τούτου ἐμαρτύρει, καθὼς καὶ τὸ αἰδῆμον ἐρύθημα τῆς νεάνιδος, ἣν προ-ῶρίζον ὡς μέλλουσαν σύντροφον τοῦ βίου τοῦ ναυτικοῦ, ὅστις διετέλει ὅλως ἐν ἀγνοίᾳ περὶ τῆς τοιαύτης μηχανορραφίας.

Καὶ ἐν τούτοις ὅσον ἀδιάφορος καὶ ἂν ἦτο πρὸς τὰς ἐγκοσμίους ἡδονὰς ὁ Πλεμὸν παρετήρησεν οὐχ ἥττον τὴν ταραχὴν τῆς ἐγγὺς αὐτοῦ ἱσταμένης νεάνιδος. Ἦτο χαριεστάτη κόρη δεκαοκτὼ μέ-
χρι δεκαεννέα ἐτῶν ἡλικίας, ὀλίγον τι ἀ-
ναιμική, ἀλλ' ἔχουσα τοὺς ἰδιάζοντας
ὠραίους ἐκείνους ὀφθαλμούς, περὶ ὧν ὁ
Βίκτωρ Οὐγκὼ λέγει ὅτι «ἐμπερικλείουσι
ψυχάς». Ὅσ' αἰεὶ τὸ βλέμμα της ἐπιπτεν
ἐπὶ τοῦ Πλεμὸν εἶχε τὴν τρυφερὰν ἡδύ-
τητα θωπείας, τόσον ὥστε ὁ ἀξιοματικὸς
τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ἐν τῷ σκευοφυλακίῳ
τοῦ ναοῦ, ἐνθα ὑπεγράφη ἡ πράξις τοῦ
συναικεσίου, καθ' ἣν στιγμὴν παρέδιδε τὴν
γραφίδαν εἰς τὴν σύντροφόν του, ὅπως ὑ-
πογράψῃ, ἐνόησεν ἐκ τοῦ τρόμου τῆς μι-
κρᾶς χειρὸς της ὅτι δρᾶμα τι προητοιμά-
ζετο αὐτὴν τὴν φορὰν. Ἠσθάνθη σφοδρὰν
συγκίνησιν. Ἀφεύκτως ἦτο καιρὸς νὰ
σταματήσῃ τὸ κακόν.

Ἀπεχαιρέτισε λοιπὸν τοὺς φίλους του

ὅσον ἐνωρίτερον ἡδύνατο καὶ ἀπελθὼν εἰς
τὸν οἶκόν του ἀφέθη εἰς βαθεῖαν ρέμβην.

Τί ὤφειλε νὰ πράξῃ;

Δὲν ἔμεινεν ἀμφιρρέπων ἐπὶ πολὺ. Μετὰ
δύο ἡμέρας ὁ Κεργὸρν αὐτοπροσώπως, προ-
λαμβάνων τὴν συνήθη μετὰ τὸν γάμον
ἐπίσκεψιν καὶ παραβλέπων τὰς κοινωνι-
κὰς ἔξεις, ἀφίκετο ἀπροσδοκῆτως εἰς τὴν
κατοικίαν του.

— Μπα! εἶπεν ὁ Πλεμὸν ἀπὸ τῶρα!

— Πῶς! ἀπὸ τῶρα; Σὲ λυπεῖ λοιπὸν
τὸ τοιοῦτο;

Καὶ ἐξηκολούθησεν εὐθύμως:

— Ἐννοεῖς, φίλε μου, ὅτι ἂν τόσον ἐ-
νωρὶς ἀποσπῶμαι ἀπὸ τοὺς δεσμοὺς τῆς
εὐτυχίας καὶ ἂν ἀναβάλω τὸ ἀπαραίτη-
τον ταξείδιον, ἔχω σοβαροὺς λόγους ὅπως
πράξω τοῦτο.

— Ἀ! ἂς ἀκούσωμεν τοὺς λόγους.

Ὁ Κεργὸρν ἐσταύρωσε τοὺς βραχίονας,
χωρὶς νὰ δυνηθῇ μὲλα ταῦτα νὰ συγκρα-
τήσῃ τὸν γέλωτα.

— Ἀκουσε, Φριδερίκε, δὲν ἔρχομαι νὰ
σοῦ ἀποτείνω φιλοφρονημάτα, ἄλλως τε,
σύ γνωρίζεις ὅτι δὲν συνειθίζω νὰ κολα-
κεύω τοὺς ἀνθρώπους. Λοιπὸν ὅ,τι σοῦ
λέγω εἶνε ἡ ἔκφρασις τῆς ἀληθείας. Σοῦ
λέγω ταῦτα διὰ νὰ μὴ ἀμφιβάλῃς οὐδ'
ἐπὶ στιγμὴν περὶ τῆς εἰλικρινείας μου.

— Οὐδέποτε ἀμφέβαλα, ἀπήντησεν ὁ
Πλεμὸν μετὰ τοῦ αὐτοῦ τόνου.

— Ἰδοὺ λοιπὸν τί ἔχω νὰ σοῦ εἶπω.
Εἴσαι γὰμβρός ἀξιολήλευτος, φίλε μου,
καὶ ἐὰν εἰσέρχωμαι εἰς τὴν ὁδὸν τῶν ἀ-
κριτομυθῶν τὸ πράττω μόνον καὶ μόνον
διὰ νὰ σοῦ ἀνακοινώσω ὅτι ἄλλοι μοῦ ἔ-
καμαν ἤδη αὐτὴν τὴν παρατήρησιν περὶ
σοῦ.

Καὶ ὁ Κεργὸρν ἀφῆκε διέξοδον εἰς τὴν
καρδίαν του, ἐπεκαλέσθη πάντας τοὺς
λόγους ὅσοι ἡδύνατο νὰ πείσωσι τὸν
Πλεμὸν ὅπως ἀκολουθήσῃ τὸ παραδειγμα
του καὶ γευθῇ καὶ αὐτὸς τοὺς καρπούς
τοῦ ὕμεναίου.

Διὰ πρώτην φορὰν ὁ πλοίαρχος δὲν ἡ-
σθάνθη ἐν ἐκυτῷ ἀρκετὴν δύναμιν ὅπως
διακόψῃ ἀπὸ τὰς πρώτας λέξεις τὴν τοι-
αύτην παρακάλεισιν. Ἄφησε τὸν φίλον
του νὰ φύγῃ χωρὶς νὰ τοῦ δώσῃ κατη-
γορηματικὴν ἀπάντησιν.

Ἀλλὰ μόλις αὐτὸς ἐξῆλθε καὶ ὁ Πλε-
μὸν ἡσθάνθη ἄχθος βαρύτατον καταπε-
σὸν ἐπὶ τῆς καρδίας του.

Δὲν ἦτο ἔλεγχος συνειδήσεως, ἀλλ' ὡ-
μοιάζε πολὺ τοιοῦτό τι.

Νὰ νυμφευθῇ; αὐτός; Τὸ πᾶνγμα τοῦ
ἐφαίνετο ἀδύνατον καὶ τερατώδες. Διατί
νὰ νυμφευθῇ; Διὰ νὰ εὕρῃ ἀποκατάστα-
σιν, ὡς συνήθως λέγουν; Ἀλλὰ δὲν εἶχε
δικαίωμα νὰ συνάψῃ συμβόλαιον, ἐξ οὗ
ἐξηρτάτο αὐτοῦ μόνον ἡ εὐτυχία, ἀλλὰ
καὶ ἡ εὐτυχία ἐτέρου ὄντος, ἡ εὐτυχία
τῆς ἀγνῆς ἐκείνης νεάνιδος, τοῦ ἀθροῦ
παιδίου, τοῦ ἀπείρου ἐν τῇ ζωῇ, οὐτινος
οὐδεμία τρικυμία ἀκόμη δὲν εἶχεν ἐπισκι-
άσει τὸ καθαρὸν μέτωπον. Ἡ ἐπιβαρύ-
νουσα αὐτὸν εὐθύνη θὰ ἦτο φοβερά, το-
σοῦτῳ μᾶλλον, ὅσῳ δὲν ἦτο βέβαιος ἐντε-
λῶς ὅτι ἔφερεν ἐν ἐκυτῷ νεκρὰν καρδίαν.

Ἐνθ' δὲ διαλογίζετο ταῦτα βραδέως ἡ
ληθαργοῦσα ψυχὴ του ἐπανήρχετο εἰς τὴν
ζωὴν καὶ εἰς τὴν αἴσθησιν. Ἐφαίνετο εἰς
τὸν Πλεμὸν ὅτι φωνή τις ἀσθενεστά-
τη, λίαν ἀπομακρυσμένη, ἐλάλει εἰς τὸ
βάθος τῆς συνειδήσεώς του. Καὶ ἔλεγεν
αὐτῷ ἡ φωνή: «Δὲν ἔφθασες ἀκόμη εἰς
τὸ τέρμα τοῦ σταδίου σου!» Ἡ ἀπαρα-
βίαστος νεότης σου ὠρίμασε μόνον ἐν σοὶ
καὶ ἀρκεῖ ἐν μειδίᾳ, ἐν μόνον μειδίᾳ
ἀληθῆς εὐτυχίας, ὅπως ἀναβλαστήσωσιν
αἱ γόνιμοι ἐλπίδες ἃς ἡ συμφορὰ ἐθέρι-
σεν. Μὴ ριφθῇς εἰς τὸ ἀνεπανόρθωτον.
Σεβάσθητι τὴν γυναικεῖαν ἐκείνην καρ-
δίαν ὅπως ἀπαλλάξῃς αὐτὴν ἀκριβῶς τῶν
βασάνων, ἃς ἡ ἰδική σου ὑπέστη».

Καὶ ἡ φωνὴ ὑψούτο ἔτι μᾶλλον καὶ
καθίστατο ἐντονωτέρα. Τὴν νύκτα τῆς
πλήρους ἀγρυπνίας, ἥτις ἐπηκολούθη-
σε μετὰ τὴν ἡμέραν τῆς ψυχικῆς πά-
λης, ἠκούετο μόνῃ ἐν τῇ σιγῇ καὶ τῇ
σκοτίᾳ. Ὅτε δὲ ἐφάνη ἡ αὐγὴ, αὐγὴ πα-
γερά, ἀλλὰ φωτεινὴ, Φεβρουαρίου, ὁ Πλε-
μὸν εἶχεν ἤδη πεισθῆναι καὶ ἀποφασίσει.

Ἐλαβε γραφίδα καὶ ἔγραψε διὰ μα-
κρῶν πρὸς τὸν Πλεμὸν.

Ὡμολόγησεν αὐτῷ πάντας τοὺς δι-
σταγμούς του, τοὺς φόβους του, τὰς ἀμ-
φιβολίας, ἃς ὡς ἐντιμὸς ἀνθρώπος εἶχες,
καταλήγων εἰς τὴν ἀμετάκλητον ταύτην
ἀπόφασιν ἡ ἐπιστολὴ ἔληγε διὰ τῶν ἐ-
ξῆς λόγων:

«Ἴσως πράττων ὡς πράττω, θραύω
πάντα δεσμὸν μετὰ τῆς εὐδαιμονίας καὶ
καταδικάζω ἑαυτὸν εἰς τὴν μόνωσιν καὶ
τὰς θλίψεις της. Ἀλλὰ προτιμῶ τὴν ἐγ-
κατάληψιν αὐτὴν καὶ τὴν μόνωσιν ἀπὸ
τὴν ιδέαν τοῦ νὰ ὑποχρεωθῶ ἀσυλλογί-
στως εἰς δεσμούς, ὧν πέδομαι τὸν ἱερὸν
χαρακτήρα, καὶ νὰ γείνω πρόξενος οὐ μόν-
ον τῆς ἰδικῆς μου συμφορᾶς, ἀλλὰ καὶ
τῆς συμφορᾶς νεάνιδος κατὰ πάντα ἀξίας
ν' ἀγαπᾶται καὶ νὰ εἶνε εὐτυχής».

Δὲν ἠθέλησε νὰ ἐπανιδῇ τοὺς φίλους
του. Διὸ ὁ Κεργὸρν ἀφροντὶς ἔλαβε τὴν
ἐπιστολὴν ταύτην εἰς Μιλάνον ὅπου εἶχε
φθάσει περιοδεύων μετὰ τῆς συζύγου του.
Ὁ Πλεμὸν, ἐξελθὼν τὴν ἡμέραν ὅπως ἀ-
ποσείσῃ τὴν ἀτμοσφαῖραν τῆς λύπης, τὴν
πληροῦσαν τὸ δωμάτιόν του, εὗρε κατὰ
τὴν ἐπιστροφὴν του ἔγγραφον δι' οὗ προσ-
εκαλεῖτο εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν ναυτικῶν.

Ἐκεῖ ἀνεκοινώθη αὐτῷ ὅτι διωρίζετο
διευθυντὴς τῆς πλωτῆς ἀμύνης ἐν τῷ λι-
μένι τοῦ Λοριάν.

Καμμία ἄλλη εἰδησις δὲν ἡδύνατο νὰ
προξενήσῃ εἰς τὸν πλοίαρχον μεγαλειτέ-
ραν χαρὰν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν. Ἡ
διεύθυνσις ἐκείνη τῶν τορπιλλοβόλων τὸν
ἐπανάφερεν εἰς τὸν ἐνεργητικὸν βίον, ὃν
εἶχεν ἐγκαταλείψει πρὸ ἔξ μηνῶν, τουτέ-
στι ἀπὸ τῆς πενθίμου τελετῆς τῆς Ἀμ-
πεβίλλης.

Ἐπὶ πλέον, τὸ Λοριάν κεῖται ἐν τῇ
Βρεττανίᾳ καὶ πλησίον τῆς θαλάσσης
ἦτο πρὸ πάντων ἡ γεννέθλιος χώρα του,
ὁ γρηνίτης τῆς Ἀρμορικῆς καὶ τῶν κυ-
μάτων τοῦ Ἀτλαντικοῦ. Ἠδύνατο κατὰ
τὰς ὥρας τῆς ἀργίας καὶ τῆς ἀναπαύσεως

νὰ συνδιαλέγεται μετὰ τῶν νεκρῶν, τῶν μόνων προσφιλῶν ὄντων, ὧν τὴν στοργὴν εἶχεν ἀπαραιοῦτως πλέον ἀποκτήσει.

Ἐμελλε νῦν ν'ἀποσπασθῇ ἀπὸ τῆς πυρετώδους ζωῆς τῶν Παρισίων, δι' ἣν δὲν ἐθεώρει ἑαυτὸν γεννημένον καὶ ὅπου ἔτρεχε τὸν κίνδυνον νὰ κατατριβῇ χωρὶς ὄφελος ὑπὲρ τῆς Γαλλίας.

Διὸ ἠτοίμασε τὰς ἀποσκευάς του. Εἶτα διέτρεξε διὰ τελευταίαν φορὰν τοὺς Παρισίους, ὡς νὰ μὴ ἔμελλε πλέον νὰ τοὺς ἐπανίδῃ, ἐπλήρωσε τὴν ὄρασιν καὶ τὴν ἀκοὴν ἐξ ὅλης ἐκείνης τῆς κινήσεως καὶ τοῦ θορύβου καὶ ἤδη ἐλεύθερος, πλήρης γαλήνης, τῆς γαλήνης ἥτις συνοδεύει τὰς μεγάλας ἀποφάσεις, ἀπῆλθεν εἰς τὸν νέον αὐτοῦ προορισμόν.

[Ἔπεται συνέχεια].

ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΣ

ΒΣΕΒΟΛΟΔ ΚΡΕΣΤΟΒΣΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια].

Περὶ τὰ τέλη τῆς δευτέρας ἐβδομάδος καταγοητευμένη αὕτη ἔκ τε τῶν περιποιήσεων καὶ τῶν δώρων, εἶχε πεισθῇ, ὅτι τὸ κράτος αὐτῆς, ὡς γυναικός, ἀκμάζει ἔτι, καὶ λεληθότως ἠράσθη μανιωδῶς τοῦ Πλάτωνος Βασιλεῖςβιτς, ἠράσθη μεθ' ὅλης τῆς εἰδεχθίας, ἀνταξίας γραίας ἀμαρτωλῆς, πρὸ πολλοῦ ὅψ' ἀπάντων λησμονηθείσης, ἀλλὰ τὴν ὅποιαν αἴφνης κατηνύγασεν ἐλπίδος φωτεινὴ ἀκτίς ὑπομνήσασα αὐτὴ τὸ παρελθὼν μεγαλεῖον.

Μέχρι τοῦδε, εἶχε βαθμηδὸν προσοικειωθῇ τῇ ιδέᾳ, ὅτι τὸ στάδιον αὐτῆς ἐπεραιώθη, ὅτι γηράσκει ἤδη, καίτοι διετῆρει ἔτι ἀνυπόδητόν τινα ἀρχαῖον λατρευτήν, ἐπιτρέπουσα αὐτῷ νὰ τὴν ἐπισκέπτηται ἐνίοτε, ἀλλὰ τοῦτο ἐγένετο μᾶλλον ἐκ παλαιᾶς συνθηκῆς, πρὸς δέ, συνωδεύετο ὑπὸ τῆς πεποιθήσεως, ὅτι ὁ λατρευτὴς μόνον ἔνεκα τῆς ἀπειρίας τοῦ προσφκειοῦτο αὐτῇ, «ἀλλ' ὅτι αὐτὴ ἐγήρασεν πλέον»!... Ἦτο αὕτη κρυφία, ἀλλὰ σκληρά, ἀνιλεῖς συναίσθησις, μεθ' ἧς ἐπὶ πολὺ δὲν ἠδύνατο νὰ εἰρηνεύσῃ ἡ Ὀλγα Ρωμάνοβνα. Καὶ αἴφνης ἡ τύχη ἀποστέλλει αὐτῇ τὸν λαμπρόν, τὸν πλούσιον Βελτίστσεφ, ὅστις, καίτοι ἀστείζεται, φαίνεται ὅμως ὅτι γοητεύεται ὑπ' αὐτῆς.

Ἡ γραία ἀμαρτωλὴ ἀνεθάρρηνεν. «Ὡς τε, ἀκόμη δὲν ἐτελείωσαν ὅλα δι' ἐμέ! Λοιπὸν ἄλλην ιδέαν εἶχον περὶ ἑμαυτῆς! Ὑπηγόρευεν αὐτῇ τυφλὸν φίλαυτον αἰσθημα: «εἰμπορῶ ἀκόμη νὰ συναγωνισθῶ!... καὶ πρὸς τὴν θυγατέρα μου μάλιστα» Ἡ εὐέλπις αὐτῆς φιλαυτία οὐδεμίαν ἄφινεν αὐτῇ ὑποψίαν ὅτι, ἐνδεχόμενον νὰ ὑπῆρχεν εἰς ταῦτα ἐκ μέρους τοῦ Βελ-

τίστσεφ κιβδηλία τις, ἡ ἰδιαίτερος ἰδιοτελὴς σκοπός. Ἦτο πεπεισμένη, ὅτι αὕτη — καὶ μόνον αὕτη — διὰ τῶν γοήτρων τῆς ἀποτελεῖ τὸν σκοπὸν καὶ τὸ ἀντικείμενον τῶν πόθων τοῦ Πλάτωνος. «Ὡ, θὰ εἶμαι ἀκόμη εὐτυχής! ἀγαπῶ καὶ ἀνταγαπῶμαι!» ἔλεγε πρὸς ἑαυτὴν ἡ Ὀλγα Ρωμάνοβνα. Ἐνίοτε ἐνδόμυχος φωνὴ ὑπηγόρευεν αὐτῇ, ὅτι ὁ ἔρως οὗτος, πιθανῶς, ἔσται ἤδη ὁ ἐσχάτος ἐν τῷ βίῳ τῆς· ἀλλ' ἡ γραία ἀμαρτωλὴ, οὐδόλως ἐταράσσεται:

Χαρήτῃ τὸν τὸν ἔρωτα ὅσοι ἔχετε καιρὸ καὶ φλόγα εἰς τὸ αἷμά σας κοχλάζει ζωηρό,

ἀναστρέφουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ροφῶσα διὰ τῆς ρινός, ἐκφραστικῶς ἐτονθόριζεν ἡ Ὀλγα Ρωμάνοβνα εἰς ἀπάντησιν πῆς ὑπαγορευούσης ἐνδόμυχου φωνῆς.

Σπανιώτατα ἤδη ἤρξατο ἐπισκεπτομένη τὴν θυγατέρα τῆς. Ἐφίστα δὲ ἐκαστοτε τὴν προσοχὴν τοῦ Πλάτωνος, ὅπως μὴ διαφύγῃ αὐτῷ λέξις τις ἐνώπιον τῆς Λιουδμήλας περὶ τῶν ἀποκρύφων συνεντεύξεων των. Ἰδίᾳ δὲ ὅταν ὁ ὑπάλληλος τοῦ γαλλικοῦ καταστήματος ἐκόμισεν αὐτῇ τὸ ἐξ ὀλοσηρικοῦ ὕφασμα, θερμῶς εὐχαριστοῦσα αὕτη τὸν Πλάτωνα ἰκέτευεν αὐτὸν νὰ μὴ κάμῃ λόγον περὶ τοῦ δώρου τούτου εἰς τὴν θυγατέρα τῆς· «καλλίτερα τῆς τὸ λέγω ἐγὼ καμμιᾶ ἄλλη ὥρα... θὰ τῆς πῶ, ὅτι τὸ ἡγόρασα φθινά, ἀπὸ περιστάσι!»

Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς σπανιώτατα ἐπισκέπτετο τὴν Λιουδμήλαν, μὴ ἐμφανιζόμενος παρ' ὅτε μόνον προσεκαλεῖτο παρ' αὐτῆς, ἐξακολουθῶν μετ' αὐστηρότητος νὰ φέρηται πρὸς αὐτὴν δι' ὕφους ξηροῦ, καὶ προθύμως ψυχροῦ ἀπεριορίστου δούλου. Μεγάλως ἡσχάλλεν ἡ Λιουδμήλα βλέπουσα τὴν διαγωγὴν ταύτην τοῦ φίλου τῆς, ἀλλ' ἀπεφάσισε νὰ ὑπομείνῃ, ἐλπίζουσα ὅτι ὁ καιρὸς θὰ ἐπενεργήσῃ καὶ θὰ τὸν συμφιλίωσῃ μετ' αὐτῆς· μετὰ πῆρους πεποιθήσεως ἐβασίζετο ἐπὶ τοῦ γυναικείου αὐτῆς θελήτηρου, ἐπὶ τοῦ κράτους τοῦ ὠραίου σώματός τῆς καὶ ἦτο ἡσυχος.

Ὁ Βελτίστσεφ ἀπέκρυπεν αὐτῇ τὴν πλήρη ἀποτυχίαν τῆς συνδιαλέξεως τοῦ Σνίτσλη μετὰ τοῦ συζύγου τῆς, τούναντιον δὲ διὰ λίαν θλιβεροῦ τόνου διηγῆθη περὶ τῆς ἀποτυχίας ταύτης τῇ Ὀλγα Ρωμάνοβνα.

— Καὶ σεῖς, νομίζω, πολὺ λυπεῖσθε δι' αὐτό; παρετήρησεν αὕτη μετὰ κακῶς ὑποκρυπτομένου αἰσθήματος ζηλοτυπίας πρὸς τὴν ἀντίπαλον αὐτῆς.

— Βέβαια! ἐπεκύρυσεν ὁ Βελτίστσεφ. Τόσον ἡλπιζα, τόσον ἤμην βέβαιος... καὶ ὑπελόγιζα ἀκόμη ὅτι ὁ γάμος μου μετὰ τῆς Λιουδμήλας, θὰ ἔδενε σφιγκτότερον τὴν πρὸς ὕμᾶς φιλίαν μου.

— Θέλετε ν'ἀκούσετε καὶ τὴν συμβουλὴν μου! νὰ μὴ βιάζεσθε μ' αὐτὸ τὸ διαζύγιον! σκεφθεῖσα μικρὸν εἶπεν ἡ μαμά.

Ὁ Πλάτων ἠτένισεν αὐτὴν δι' ἐκπλήκτου πως καὶ ἐρωτηματικοῦ βλέμματος.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν! δι' εἰλικρινῶς βε-

βαιωτικοῦ ὕφους ἐξηκολούθησεν ἡ Ὀλγα Ρωμάνοβνα, ἀπὸ ποῦ καὶ πῶς νὰ βιάζεσθε; Νὰ δεθῇτε μὲ γάμον, πάντοτε ἔχετε καιρὸν! Πρῶτον, καθὼς εἶπατε καὶ ὁ ἴδιος, ἡ δουλειὰ τοῦ διαζυγίου θ' ἀπαίτησιν παρὰ πολλὰ ἐξοδα· καὶ πραγματικῶς, χωρατεύεται, πενήντα χιλιάδες! Ἀλλὰ ἄς ποῦμεν αὐτὸ γιὰ σᾶς δὲν εἶνε μεγάλο πρᾶγμα, ἀλλὰ νὰ ἰδοῦμεν καὶ τὸ ἄλλο, φίλε μου, αὕτη σᾶς ἀγαπᾷ, ὅπως πρέπει;

Ὁ Βελτίστσεφ ἀνύψωσε τοὺς ὤμους διὰ τρόπον ὅστις ἐδήλου καθαρῶς «δὲν ἡξεύρω».

— Αὐτὸ δὲ μάθετο! ἐξηκολούθησεν ἡ μαμά. Κατ' ἐμέ, μιὰ γυναῖκα ποῦ ἀγαπᾷ, τῆς εἶνε ὅλο τὸ ἴδιον, ἂν εἶνε ἢ δὲν εἶνε στεφανωμένη. Ὅ,τι θέλετε πῆτε μου, μὰ ἐγὼ ἔξέρω τόσο καλὰ τὴν Μηλοτσκά μου, ὥστε εἶμαι σχεδὸν βέβαιη, ὅτι αὕτη πρώτη σᾶς ἐπρότεινε νὰ τὴν στεφανωθῇ· ἔλατε τώρα, μαρτυρησάτε το, μήπως δὲν εἰν' ἔτσι;

— Ἰσως, ἐμεῖδισεν ὁ Βελτίστσεφ.

— Ἄ!... τὸ βλέπετε λοιπόν;... Ἡμουν βέβαιη!... Καὶ νὰ ἰδῇτε, ὅταν μιὰ γυναῖκα ζητεῖ νὰ φέρῃ ἑς τὴ θέσιν αὐτῆς ἕνα ἄνδρα, θὰ εἰπῇ ὅτι ἔχει κάποιους φιλοκερδεῖς σκοποὺς, θὰ εἰπῇ, ὅτι δὲν ἀγαπᾷ αὐτόν, ἀλλὰ πρῶτον καὶ κύριον ἀγαπᾷ τὸν ἑαυτὸν τῆς! θὰ εἰπῇ, πῶς μόνον γιὰ τὸν ἑαυτὸν τῆς φροντίζει!... Ὅχι, ἂν ἤμουν ἐγὼ ἑς τὴ θέσιν τῆς, καὶ ἐστέναξεν ἡ Ὀλγα Ρωμάνοβνα διὰ τοῦ εὐγενεστεροῦ τρόπου, ποτέ, ποτέ δὲν θὰ εἶχα τὴν ἀπαίτησιν νὰ μὲ στεφανωθῇ! Ἐγὼ καὶ χωρὶς στεφάνι θὰ ἤξευρα νὰ σᾶς κάμω εὐτυχῇ!

— Αἶ, βέβαια, ἄλλη εἴθε σεῖς, Ὀλγα Ρωμάνοβνα! ἐπεκύρυσεν ὁ Βελτίστσεφ.

— Γι' αὐτὸ σᾶς λέγω! ὑπέλαβεν ἡ μαμά, γι' αὐτὸ σᾶς μιλῶ, γιὰτὶ πονῶ δι' ὅλ' αὐτά! Γιὰ σᾶς, φίλε μου, πονῶ, Βέβαια, ὅταν μητέρα, ἀγαπῶ τὴν Μηλοτσκά μου, καὶ τῆς εὐχομαι καθε εὐτυχία· ἀλλὰ εἶμαι δίκαιη μητέρα καὶ δὲν μὲ τυφλῶνει ἡ πρὸς αὐτὴν ἀγάπη μου. Καὶ ὅταν μητέρα ποῦ εἶμαι σᾶς τὸ λέγω· λάβετε ὑπομονήν· ἔχετε ἀκόμη καιρὸν!... Ἄν δὲν εἴθε σεῖς, καὶ ἦτον κανένας ἄλλος — δὲν θὰ ἔλεγα οὔτε λέξι! Ἐπειδὴ ὅμως ἔξέρω πῶς εἴθε ἕνας τόσον θαυμάσιος, τόσον εὐγενὴς ἄνθρωπος, πηγαίνω ἐναντίον τοῦ μητρικοῦ αἰσθήματός μου, καὶ νομίζω πῶς κάμνω ἀγία δουλειὰ νὰ σᾶς προειδοποιήσω νὰ ἦσθε προφυλακτικός. Σεῖς ἀκόμη καλὰ-καλὰ δὲν ἔξεύρετε τὸν χαρακτήρα τῆς, ἐγὼ ὅμως, δόξα σοι ὁ Θεός, τὴν ἔχω περὶ μάθει!... Φοβερός φοβερός χαρακτήρας!!... Πόσα δάκρυα ἔχω χύσει! πόσα φαρμάκια ἤπια!... Νομίζετε, πῶς ὅταν ὑπανδρεύθῃ τὸν Κόροβοφ, ἦτον καθὼς πρέπει;

— Καὶ πῶς; ἠρώτησεν ἐντείνων τὴν ἀκοήν τοῦ ὁ Βελτίστσεφ.

— Καλὰ τὸν ἐδιώρῳσε τὸν Κόροβοφ!... Ἐγὼ ἀπὸ τὴν πολλὴν ἀγάπη μου ἐτυφλώθηκα καὶ στὴν ἀρχὴ τῆς ἐπίστευα, ὅστερα ὅμως ἐμετάνοιωσα πικρά!... Φο-